

HÚSVÉTI ÉNEKEK



99a

FÖLTÁMADT KRISZTUS E NAPON

$\text{♩} = 80$

1. Föl - tá - madt Krisz - tus e na - pon,

Al - le - lu - ja, há - la le - gyen az Is - ten - nek!

(a többi versszakban:)

2. Hogy az ember vigadozzon, Alleluja ...

3. Szörnyű halált ki szenvedett, Alleluja...

4. Váltván bűnös embereket, Alleluja...

5. Szent asszonyok koporsóhoz, Alleluja...

6. Visznek kenetet Krisztushoz, Alleluja...

7. Fényes angyalt ők látának, Alleluja...

8. S boldog szózatot hallának, Alleluja...

9. Ó, félénk asszony-emberek, Alleluja...

10. Galileába menjetek, Alleluja...

99b

FÖLTÁMADT KRISZTUS E NAPON

$\text{♩} = 70$

I. Föl - tá - madt Krisz - tus e na - pon,

Al - le - lu - ja, há - la le - gyen az Is - ten - nek!

(a többi versszakban:)

I.

(Szövege 94a szerint.)

Feketető, Kéri István (60), 2001

Vö. Éneklő Egyház 1986, 99., 100. sz.

100

SZOMBAT ELSŐ NAPJÁRA

Parlando ♩=60

1. Szom-bat el - ső nap - já - ra El - men - tek vir - rad - tá - ra

Má - ri - a és Mag - dol - na Jé - zus - nak sír - hal - má - ra.

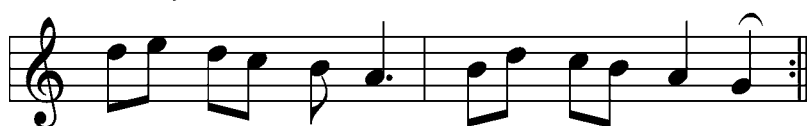
- | | |
|---|--|
| 2. De amint odaérték,
Szívükben megrettentek,
Mert a föld megindula,
És az Úrnak angyala | 5. Mond az angyal: Mit féltek?
Vajon kitől rettegtek?
Tudom, hogy kit kerestek,
De már itt nem lelitek. |
| 3. Az egeből leszálla,
A sírbolthoz járula,
Róla elhengerítvén
A követ s reá ülven | 6. Mert Ő már feltamadott,
Amint rég megmondattott.
Jertek ide, lássátok,
Hogy nincs már itt Uratok. |
| 4. Villámlott tekintete,
Fénylett az öltözete.
Az örök megrettentek,
Mint halott, olyá lettek. | 7. Mondjátok mindnyájának,
Az Ő tanítványinak,
Hogy majd Galileában
Meglátják valójában. |
8. Alleluja, dicsőség
Legyen neked, nagy Fölség!
Alleluját éneklünk,
Vedd kedvesen, Istenünk!

Egyházaskér, Pópity Péterné Losoncz Erzsébet (75), 2002

Dallamát vö. Szendrei-Dobszay-Rajeczky 1979, I/68f.

101

ÜDVÖZ LÉGY, DRÁGA NAP

Parlando ♩=60

1. Üd-vöz légy, drá - ga nap, na - pok -nak ki - rá - lya,
Te vagy re - mény - sé - günk fé - nyes ko - ro - ná - ja.



Üd - vöz légy, szép hús - vét nap - ja,
Szent hi - tünk-nek vagy a - lap - ja,



Osz - lik lel - künk bú - ja, Al - le, al - le - lu - ja.

2. Nagy dicsőség legyen az égi Fölségnek,
Ki a gyászhalálnak álmából fölébredt.
Tőled, ó, sír, már nem félünk,
Nem hiú a mi reményünk,
Jézus a tanúja,
Alle, alleluja!

102

SZÉP, RAGYOGÓ NAPUNK TÁMADT



1. Szép, ra - gyo - gó na - punk tá - madt,
Mi - vel Krisz - tus ma fel - tá - madt.



Ör - vend - jünk, ví - gad - junk,
Re - beg - je hön aj - kunk:



Al - le, al - le - lu - ja!

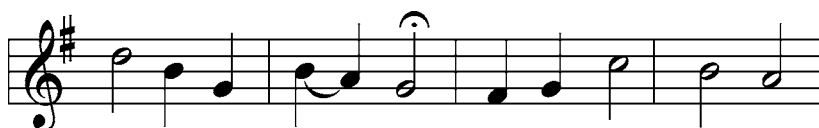
- | | |
|--|---|
| <p>2. A hívők mind együtt voltak,
És könnyezték a nagy holtat.
Közöttük, im, egyszer
Megjelent a Mester,
Alle, alleluja!</p> | <p>4. Jézus szent feltámadása
Annak legfőbb bizonyága,
Hogy mi is majd egykor
Fölkelünk a sírból,
Alle, alleluja!</p> |
| <p>3. Egy angyal ült fényben ottan,
S szólt hozzájuk meghatottan:
Nincs már itt, feltámadt,
Múlják el a bánat,
Alle, alleluja!</p> | <p>5. Leborulunk és imádunk,
Ó, feltámadt, nagy királyunk.
Ha nyílik sírhalmunk,
Légy mennyben jutalmunk,
Alle, alleluja!</p> |

Csóka, kéziratos kántorkönyv

Vö. *Szent vagy, Uram!* 1941, 90. sz.

103

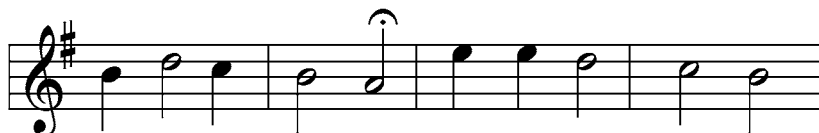
HÚSVÉT NAGY NAPJA



1. Hús - vét nagy nap - ja, hi - tünk a - lap - ja,
A fény - ö - zön - ben, a szent ö - röm - ben



üd - vöz - légy, szép na - pok leg - szeb - bi - ke!
Krisz - tus - sal fel - tá - mad keb - lünk hi - te.



I - má - dunk té - ged, di - csó - ség né - ked,



ö - rök é - let U - ra, al - le - lu - ja!

2. Már eltökéljük, szentül ígérjük, hogy csak neked élünk, ó, Jézusunk.
Tehozzád térünk, esengve kérünk, légy nekünk is mennyben kalauzunk.
Imádunk téged, dicsőség néked,
Örök élet Ura, alleluja.

Csóka, kéziratoss kántorkönyv

104

ÜDVÖZÍTŐNK FELTÁMADOTT

$\text{♩} = 72$

1. Üd - vö - zít - őnk fel - tá - ma - dott,
Szen - tel - jük ví - gan e na - pot,
Zen - ge - dez - zünk: al - le - lu - ja
Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja

- | | |
|---|---|
| <p>2. A Messiás feltámadott,
S mi felőle megíratott,
Az mind híven valósula,
Alleluja, alleluja!</p> | <p>4. Vigasztalónk feltámadott,
S megnyहितé a bánatot,
Mely az ember szívét dúlja,
Alleluja, alleluja!</p> |
| <p>3. Reménységünk feltámadott,
S nekünk biznyságot adott,
Hogy ő a kegyelem kútja,
Alleluja, alleluja!</p> | <p>5. Örömnepünk feltámadott,
S ránk oly szép hajnal virradott,
Melyre ég s föld megvidula,
Alleluja, alleluja!</p> |

Feketető, Kéri István (60), 2001

Vö. Tárkányi-Zsasskovszky 1874, 176. sz.

105

GYŐZEDELMI ÉNEK HARSOG



1. Győ - ze - del - mi é - nek har - sog,
El - vég - zé a hős a har - cot,



Ki a sír - ban nyug - vék hal - va, Mint ír - va volt, har - mad nap - ra



Fel - tá - ma - dott az ég U - ra,



Ör - ven - dez - zünk, a gyász meg - szűnt, al - le - lu - ja!

2. Feltámadott harmadnapra,
Szűz anyját megvigasztalta.
Látták őt a tanítványok,
Limbusba is alászállott.
R.

3. Tündöklük a sír homálya,
Föl van törve erős zára,
Jézusunk feltámadása
Bíbor hajnal hasadása.
R.

4. Húsvétunknak szent báránya
Élők s holtak nagy bírása,
Dicső, szent feltámadásod
Téritse meg a világot.
R.

Csóka, kéziratos kántorkönyv

106

DICSŐSÉG ÉS HÁLA



1. Di - cső - ség és há - la az é - gi ki - rály - nak,
Ki pén - te - ken meg - halt, s va - sár - nap föl - tá - madt.



Mint Jó - nás a hal gym - rá - ból, ő is ki - szállt mély sír - já - ból,



Al - le, al - le - lu - ja, győ - zött a menny U - ra!

2. Az egek győzelmi énekeket zengnek,
Örvendnek, vigadnak a mennyei szentek.
Az ég és föld örömmel telt, mert sírjából Krisztus felkelt,
Alle, alleluja, győzött a menny Ura!
3. Ki szent vére árán bennünket megváltott,
Kérjük a hatalmast, a dicső Megváltót:
Hogy tetőzze be üdvünket, vigye égbe majd lelkünket,
Alle, alleluja, győzött a menny Ura!
4. Adj, Uram, malasztot, hogy szentül élhessünk,
Jó véget érhessünk, mennyekbe mehessünk.
S imádhassunk mindörökké ott, hol halál nem lesz többé,
Alle, alleluja, győzött a menny Ura!

107

Ó, EGEK, VIGADJATOK



1. Ó, e - gek, vi - gad - ja - tok, Jé - zu - sért kik sír - ta - tok!
 Csil - la - gok, ra - gyog - ja - tok, Kik ho - mály - ban vol - ta - tok!



Nap - ke - let van, itt a szép fény, Föl - kel a ke - gyes re - mény.

2. Hála neked, szent Atyánk,
 Hogy tekintesz vissza, ránk,
 Szent hitünket nyugtatod,
 Bánatinkat altatod.
 Gyászöléből a halálnak
 Kihozod, akik várnak.

3. Fölkel az, ki megfeszült,
 És minekünk életet szült.
 Drága teste fénylik már,
 Mint égen a napsugár.
 Örömet hoz testeinknek,
 Benne kik reménykednek.

4. Légy velünk, édes Jézus,
 Vétkeinkért el ne fuss.
 Már ha mostál véreddel,
 Szerelmed ne hagyjon el,
 Ha fölmentél a keresztre,
 Végy porból életre!

Csóka, kéziratos kántorkönyv

108

ÖRÖK KIRÁLY



1. Ö - rök ki - rály, é - let kút - fe - je,
 Hí - ve - id meg - vál - tó Is - te - ne,



Meg - győz - ted a ha - lált, s ál - ta - la



Di - cső - sé - ged új fényt nyert va - la.

2. Hogy Úr légy az egeken felül,
 Kormányozva örök végt'lenül,
 Égen s földön, mennyei Atyád
 Neked adta a hatalmat át.
3. Égi bérünk, édes Jézusunk,
 Légy örömünk, míg hozzád jutunk,
 Legyen a te hatalmas kezed,
 Mely minket a menny útján vezet.
4. Zengjen ég s föld örök éneket,
 Atya, Fiú s Szentlélek, neked,
 Áldva áldják a hármast egyet
 Mindörökké minden nemzetek.

109

ALLELUJA, ÖRVENDEZZÜNK



1. Al - le - lu - ja, ör - ven - dez - zünk,



Él Krisz - tus, a rab - ság meg - szűnt!



Se - be - ink már be - gyó - gyul - tak,



Re - mé - nye - ink meg - ú - jul - tak.

- | | |
|---|--|
| <p>2. Meghalt értünk szerelméből,
Föltámadt önjerejéből.
Örvendezzünk, mert hatalmas
Nem kisebb, mint volt irgalma.</p> | <p>4. Szabadulva ennyi vésztül,
Mennyet nyerve menedékül,
Alleluja, hálát zengjünk,
Üdvünk aranynapja föltűnt.</p> |
| <p>3. A kősziklán ül az angyal
Fényköntösben, nyájas arccal.
Alleluja, zeng a nagy szó:
Nincs itt, üres a koporsó.</p> | <p>5. E húsvéti ünnepkörbe',
Édes Jézus, szállj szívünkbe.
Te légy öröm-áldomásunk,
Életünk, föltámadásunk.</p> |

110

VÉRTANÚKNAK KIRÁLYNÉJA



1. Vér - ta - núk - nak ki - rály - né - ja, ör - ven - dez - hetsz ma,
Szű - nik im - már szí - ved jaj - ja, sze - med si - ral - ma.



Itt az ö - röm é - des nap - ja,
hit s re - mény - ség - nek a - lap - ja,



Má - ri - a, Má - ri - a, vi - gadj, és mondd ve-lünk, al - le - lu - ja!

2. Ki előbb nagy istenségét ködbe rejtette,
Ma dicsó, szent emberségét istenítette.
Szenvedett bár és halt itten, megmutatja ma, hogy Isten.
R.

3. Törülgesd le, Szűz, szemedről fájó könnyedet,
Feledkezzél keservedről, s nézd szülöttedet.
Fölkel épen, és hozzád jön, rajta szived hogy örüljön.
R.

4. Elmúlt drága, szent Fiadnak minden fájdalma,
Hát keserves fájdalmadnak itt a jutalma.
A hegyes tör szül rózsákat, könnyed hoz édes órákat.
R.

Csóka, kéziratos kántorkönyv

Vö. 32. sz.

111

JÓ PÁSZTOR, HÚSVÉTNAK ÁLDOZATJA

Parlando ♩=80

1. Jó pász - tor, hús - vét - nak ál - do - zat - ja,
Új ö - röm - nek let - tél szent a - lap - ja.



Szép fe - hér - va - sár - nap, ö - röm - ün - nep,



Me - lyet ma ár - tat - lan lel - kek ül - nek.

2. Győztél a keresztfa véroltarán,
Meváltál szent véred drága árán,
A kínok tengerén átalkelve.
Nagy dicsőségedet nyelvünk zengje!

3. Jézus, mily végtelen kegyességed,
Tenlényedből készítség vendégséget.
Szent testedet veszik ma a tiszták,
Báránycák a bárány vérét isszák.

4. Dicséret, dicsőség az Atyának
S egyetlen Fiának, ki feltámadt.
A vigasztalóval egyetemben
Neki a mindenség hálát zengjen!

112

URAM, JÓ NEKÜNK

Parlando ♩=80



1. U - ram, jó ne - künk itt len - nünk, a te szent haj - lé - kod - ban,
ve - led e - gye - sül - het lel - künk itt, az ol - tár - ti - tok - ban.



Ér - tünk do - bog itt szent szi - ved, mely bü - nünk - ben is sze - ret,



U - ram, jó ne - künk itt len - nünk, hõn sze - ret - ni itt le - het.

2. Uram, jó nekünk itt lennünk, hol kegyelmed várva vár,
Hová mindig visszatérünk, szíved nekünk nyitva áll.
Bármily messze tévelyegtünk, nagy irgalmad ránk talál,
Uram, jó nekünk itt lennünk, hol szívünk nyugtot talál.
3. Uram, jó nekünk itt lennünk, érdemünk bár oly kevés,
Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.
Szívünket ha megérinti szent kegyelmed balzsama,
Uram, jó nekünk itt lennünk, nem hagyunk el már soha!

113

GERJEDJ, LELKEM, SZENT ÖRÖMRE



1. Ger - jedj, lel - kem, szent ö - röm - re, s zengj ma - gasz - tos han - go - kon,
A lel - kek hív sze - re - tő - je menny - be megy e szép na - pon.



Ör - vendj, mert ma a nagy Úr - nak



Az e - gek ki - tá - rul - nak.

2. Szállj fel, Jézus, én végcélom, szállj örömdal s fohász közt,
Ott nyugodjál a babéron, véres most is köntösöd.
Kiknek bűnben folyik éltünk,
Megszenvetél már értünk.
3. Megtekintem, csókkal hintem rajtad a sok sebhelyet,
Nincs ezeknél drágább kincsem, érdemjelként fénylenek.
Napja van ma győzelmednek,
Ellenségid remegnek.
4. Ó, ne hagyj itt árván minket, árvák gyámja, védelmünk,
Ügyeinket megtekintsed, nélküled, jaj, elveszünk.
Hogy bennünket melegítsen,
Szent Szívedet hagyj itten.

Csóka, kéziratos kántorkönyv